

інтересу. До первинних засобів переконання належать навчання, агітація, роз'яснення, обмін досвідом [3].

Прикладом переконання українців щодо використання та вивчення англійської мови є стаття Т. Кузько, наукового співробітника Центру трансатлантичних відносин Школи фундаментальних міжнародних досліджень при Університеті Джонса Гопкінса. Він переконує українську націю в тому, що англійську зазвичай називають «світовою мовою», яку найчастіше вивчають як другу мову в усіх куточках світу. Вона, за міжнародними договорами, є офіційною мовою для комунікації в повітряній та морській сферах. Англійська є офіційною мовою Організації Об'єднаних Націй та багатьох інших міжнародних організацій, включаючи Міжнародний Олімпійський Комітет. На сьогодні англійська мова домінує у Великій Британії, Канаді, Австралії, Новій Зеландії, на Карибах та у США. У деяких країнах англійська є офіційною мовою – у постколоніальних країнах Африки, Індії, Пакистані, Бангладеш, на Мальті, Філіппінах, Папуа Новій Гвінеї, Сінгапурі, Бахреїні, Брунеї, Об'єднаних Арабських Еміратах, Малайзії, Шрі-Ланці. Вона також є однією з 11 офіційних мов у Південноафриканській республіці та має напівофіційний статус в Ізраїлі. У країнах Євросоюзу англійську мову найчастіше вивчають як іноземну (близько 89% школярів). Індекс наукового цитування (Science Citation Index) показує, що 95% його статей написані англійською, хоча тільки половина з них належить авторам з англомовних країн [4].

Отже, переконання – це метод адміністративного права, який полягає в доведенні до широкого загалу громадян України суб'єктами публічної адміністрації та суб'єктами громадянського суспільства доцільності, правильності, необхідності свідомо вивчати та використовувати англійську мову в Україні.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / Галунько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Видання друге. Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2019. 520 с
2. В університеті привітали переможців X Конкурсу перекладачів серед старшокласників. Львівський державний університет безпеки життєдіяльності. 2014. <https://ldubgd.edu.ua/>
3. Галунько В., Курило В., Короєд С. та ін. Адміністративне право України. Т.1. Загальне адміністративне право. Херсон: Грінь Д.С., 2015. 272 с
4. Кузьо Т. Давай англійську – не російську – як другу державну мову в Україні! Українська правда. 2015. <https://blogs.pravda.com.ua/authors/kuzyo/4ac49507980b3/>
5. Про забезпечення функціонування української мови як державної. Закон України 25 квітня 2019 р. № 2704-VIII. Відомості Верховної Ради. 2019. № 21. ст.81.
6. Про оголошення 2016 року Роком англійської мови в Україні. Затверджено Указом Президента України. Верховна Рада України. 2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/641/2015#Text>

ЗНАЧЕННЯ ПРИНЦИПУ ОBOB'ЯЗKOBOCТІ BИKONAHHЯ MІЖHAPODHИX ZOBOB'ЯЗAHЬ Y CФEPІ ПPABOBOrO PEГyЛЮBAHHЯ EKCПOPTy TA ІMПOPTy TOBAPІB BІЙCЬKOBOrO TA ПOДBІЙHOrO ПPИЗHACEHHЯ B YKPAЇHІ

Долуда Ігор Іванович,

Директор Юридичного департаменту Державна компанія «Укрспецекспорт»

Вагомою проблемою національної безпеки України є правове регулювання експорту та імпорту товарів військового й подвійного призначення в Україні. Прорахунки в цій сфері можуть призвести до загрози національній безпеці та несприятливих явищ щодо

виробництва української зброї й товарів військового призначення. Публічне адміністрування в цій сфері має характеризуватися виваженістю та продуманістю.

В романо-германській правовій сім'ї, до якої належить правова система України, правове регулювання здійснюється на основі певних основоположних засад, які в юридичній літературі отримали назву «принципи права».

Принципи права – це такі засадничі ідеї, які визначають зміст і спрямованість правових норм і характеризуються системністю, взаємоузгодженістю, загальнообов'язковістю, універсальністю, стабільністю, предметною визначеністю, загальнозначущістю й регулятивністю [1]. На думку А. Колодій, утворюючи головний зміст права, юридичні принципи перебирають на себе всі його властивості й функції. Це означає, що вони – нормативно-регулятивні, усезагальні, обов'язкові, об'єктивно зумовлені, історичні й ідейно-політичні категорії, їх соціальною функцією є регулювання й охорона суспільних відносин, вони є самостійною юридичною категорією, тобто мають розрізнявальні ознаки з-поміж інших [2].

Принцип верховенства права є фундаментальним загальноправовим принципом, що має всезагальний характер. Він конституційно закріплений у ст. 8 Конституції України [3]. Його дія поширюється на всі органи державної влади, органи місцевого самоврядування та їх посадових осіб у сферах нормотворчої, правоохоронної та правозастосовної діяльності, зокрема на діяльність посадових осіб, які здійснюють правове регулювання експорту та імпорту товарів військового та подвійного призначення в Україні.

Крім того, згідно із Законом України від 20 лютого 2003 р. № 549-IV «Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання» до спеціальноюридичного принципу державної політики в галузі державного експортного контролю державної політики в галузі державного експортного контролю належить обов'язковість виконання міжнародних зобов'язань України щодо нерозповсюдження зброї масового знищення, засобів її доставки та встановлення державного контролю за здійсненням міжнародних передач товарів військового й подвійного використання, а також забезпечення здійснення заходів щодо недопущення використання зазначених товарів у терористичних та інших протиправних цілях [4].

Згідно зі ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. У міжнародному праві домінує думка про пріоритет міжнародного права над внутрішнім законодавством. Основоположні документи з прав людини, якими керуються всі демократичні держави, мають своїм джерелом міжнародне право [5].

Виходячи з вищевикладеного вважаємо, що засада обов'язковості виконання міжнародних зобов'язань у сфері правового регулювання експорту та імпорту товарів військового й подвійного призначення є не просто принципом права. Це аксіома правового регулювання експорту та імпорту таких товарів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Старчук О. Щодо поняття принципів права. Часопис Київського університету права. 2012. URL: http://kul.kiev.ua/images/chasop/2012_2/40.pdf
2. Колодій А. Принципи права: генеза, поняття, класифікація та реалізація. Наукова електронна бібліотека періодичних видань НАН України. 2020. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/63807/08-Kolodiy.pdf?sequence=1>
3. Конституція України. Відомості Верховної Ради України. 1996. №30. Ст. 141.
4. Про державний контроль за міжнародними передачами товарів військового призначення та подвійного використання. Закон України від 20 лютого 2003 р. № 549-IV. Верховна Рада України. 2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/549-15#Text>

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАТУСУ СЛІДЧИХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Полковніков Василь Григорович

слідчий слідчого відділу Бориспільського відділу поліції Головного управління Національної поліції в Київській області

Згідно з Кримінально процесуальним кодексом України слідчий це службова особа слідчого органу виключно визначеного Кримінально процесуальним Кодексом України, яка уповноважена в межах компетенції визначеною ним здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень. До таких слідчих органів виключно відносяться підрозділи Національної поліції, СБУ, ДБР, Бюро економічної безпеки України, Головного підрозділу детективів, підрозділу детективів, відділу детективів, підрозділу внутрішнього контролю Національного антикорупційного бюро України [1].

Діяльність органів досудового розслідування, що здійснюються слідчими підрозділами Національної поліції України відіграє особливу роль у забезпеченні прав та свобод громадян, оскільки від ефективності цієї діяльності залежить реальний стан захищеності цих прав/свобод від злочинних та інших протиправних посягань [2].

Статус слідчого з наукової точки зору, це: сукупність суспільно-політичних відносин, обстановка суспільного життя в яких працює (існує) слідчий; важлива роль слідчого у суспільстві, в професійному, правоохоронному та судовому середовищі, а в деяких випадках і в сім'ї [3]. Слідчі підрозділи Національної поліції України є структурними підрозділами апарату центрального органу управління поліції, її територіальних органів - головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві, територіальних (відокремлених) підрозділів головних управлінь Національної поліції в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, областях та місті Києві, які згідно з кримінальним процесуальним законодавством є органами досудового розслідування, які забезпечують досудове розслідування кримінальних правопорушень, які віднесені до підслідності слідчих органів Національної поліції. Діючим процесуальним законодавством слідчий не діляється процесуальними обов'язками та правами.

Згідно із діючим законодавством слідчими органів досудового розслідування Національної поліції України можна вважати: заступника Голови Національної поліції України - начальника головного слідчого управління та його заступників; заступників начальників головного управління Національної поліції в областях, місті Києві, Автономній Республіці Крим та місті Севастополі та їх заступників, начальників слідчих управлінь, начальників відділів (відділень) у складі слідчих управлінь, їх заступників, старших слідчих в особливо важливих справах, старших слідчих та слідчих.

Слідчий - це службова особа органу Національної поліції України, уповноважена в межах компетенції, передбаченої Конституцією [4] та Кримінально процесуальним кодексом України, здійснювати досудове розслідування кримінальних правопорушень. Він під час досудового розслідування самостійно приймає процесуальні рішення, крім випадків, коли законом передбачено винесення рішення слідчого судді, суду або згода прокурора чи погодження керівника слідчого підрозділу або якщо рішення про його проведення приймає виключно прокурор, і є відповідальним за законне та своєчасне виконання цих рішень.

При виконанні своїх службових обов'язків слідчий, зокрема зобов'язаний: під час досудового розслідування дотримуватися вимог Конституції [4], Кримінально процесуального кодексу та інших законів України, міжнародних договорів, згода на